

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 15. august 2008.

EU-domstolen er ikke de svages beskytter

Et af sommerens helt store debattemner har været EU-domstolens underkendelse af en række elementer i den danske udlændingepolitik.

Det har været som at kaste en tåregasgranat i en kyllingefarm. Flertallet af de politiske partier har basket forvirret rundt og forsøgt at finde en sammenhæng mellem på den ene side deres EU-begejstring og på den anden side deres ønske om at fastholde hele den stramme udlændingepolitik. Allerværst har SF set ud, når de prøvede at forene deres EU-begejstring med deres ønske om at gå DF i bedene med en stram indvandrerpolitik.

Dette har dog ikke været tilfældet for de Radikale. De har med helhjertet EU-begejstring kunne tiljuble, at EU-domstolen har sat beslutninger truffet af det danske folketing ud af kraft. Og det har heller ikke været tilfældet for Dansk Folkeparti, hvor modstanden mod frankofile EU-dommere med snoet overskæg har kunnet smelte sammen med partiets generelle hetz mod ”de fremmede”.

Enhedslisten har haft en helt korrekt og balanceret linje, hvor partiet både angreb folketingsflertallets udlændingepolitik, men samtidig fastholdt, at EU-domstolen skal holde fingrene væk. ”Det er folketinget, det skal ændre den urimelig og uanstændige danske udlændingepolitik – ikke EF-domstolen”, som partiet skriver på sin hjemmeside.

Alligevel er der også folk på venstrefløjen, som har følt sig fristet til at tage imod hjælp fra den uventede kant til at slå et slag mod den danske udlændingepolitik. Det er der mindst tre gode grunde til er en rigtig dårlig idé:

For det første:

Baggrunden for EU-domstolens underminering af dele af den danske udlændingepolitik handler i virkeligheden om arbejdskraftens fri bevægelighed. EU-domstolen er sat i verden for at forsvare målsætningen om en stadig tættere Union og dennes fire grundlæggende friheder, nemlig kapitalens, varernes, serviceydelseernes og arbejdskraftens fri bevægelighed.

Med det udgangspunkt har EU-domstolen blot slået fast, at skal det virkelig være muligt at få arbejdskraften til at vandre over EU's indre grænser for at søge derhen hvor kapitalen har mest brug for den, så skal det selvfølgelig være muligt at tage ægtefællen med. Også selvom vedkommende f.eks. er under de 24 år, som er den kærlighedsgrænse, flertallet i det danske folketing har fastsat. Hvis man accepterer EU-domstolens kompetence til at blande sig i landenes udlændingepolitik med henvisning til den fri bevægelighed, så er det selvfølgelig umuligt at argumenter imod de tusind andre områder, hvor den blander sig med samme begrundelse. Som f.eks. da den i december ulovliggjorde faglige konflikter mod social dumping med henvisning til, at det udgør en forhindring for den fri bevægelighed.

For det andet:

EU-domstolens kendelse i denne sag er ikke et udtryk for, at EU generelt står for en mere progressiv udlændingepolitik end Danmark. Hvis man er i tvivl, kan man bare tænke på de ufattelige mængder af druknede immigranter, som skylder op på EU's sydlige kyster, bl.a. på flugt fra de sociale katastrofer, som EU's handelspolitik overfor Afrika har medført.

Og netop i denne periode er der ved at blive vedtaget et helt sæt af regler på udlændingeområdet, som er dybt reaktionære. Gennem mere grænsekontrol og flere ressourcer til FRONTEX skal Fort Europas mure gøres endnu højere og dem, som alligevel formår at passere muren, skal forfølges og indespærres.

Det fremgår bl.a. af det såkaldte "returdirektiv", som en række latinamerikanske præsidenter har omdøbt til "skammens direktiv", og Venezuelas Hugo Chavez har sågar truet med at afbryde olieeksporten til EU, hvis det bliver sat i værk.

Hvis man først har anerkendt EU-domstolens ret til at blande sig i landenes udlændingepolitik, så må man selvfølgelig også acceptere, at den kan gøre tilstanden dårligere for flygtninge og indvandrere. Har man sagt A, så må man også sige B.

Og for det tredje:

Domstole fungerer ikke i et politisk tomrum, eller bør i hvert fald ikke gøre det. Domstole's for dømme på baggrund af love, som er vedtaget af parlamenter eller andre demokratisk valgte forsamlinger. Hvis de danske domstoles afgørelser er ude af trit med den danske befolkning, så kan befolkningen kræve af Folketinget, at det ændrer loven – og dermed det grundlag, som domstolene dømmer på baggrund af.

Men sådan er det ikke i EU. Dels fordi der ikke er én befolkning, men mindst 27. Og dels fordi, at der ikke er nogen hjælp at hente i EU-parlamentet, hvis borgerne i EU er utilfredse med EU-domstolens afgørelser. For i EU har hverken parlamentet eller regeringer lov til at fremsætte forslag. Den ret – initiativretten – ligger alene hos den indirekte udpegede EU-kommissionen, som kun er forpligtet til at varetage EUs overordnede målsætninger. Befolkningerne er altså godt og grundigt koblet fra. Eller som afdøde Ebbe Reich engang sagde: Folkestyre uden folk er bare styre!

Især i årene efter 2. verdenskrig tilkæmpede de vesteuropæiske befolkninger sig en lang række sociale og demokratiske rettigheder, som gensidigt understøttede hinanden. Opbygningen af EU-staten handler i høj grad om at flytte beslutningsprocesserne så langt væk fra befolkningerne, at det er muligt at underminere de sociale rettigheder. I den sammenhæng spiller EU-domstolen en helt afgørende rolle. For demokratiske socialister er det derfor en vigtig opgave at bekæmpe EU-domstolens indflydelse – også når dens domme en sjælden gang kommer vores synspunkter i møde.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap-fi.dk